

Ztracený odkaz

Vojtěch Mašín (3. místo ve II. kategorii)

Karel prsty pevně sevřel hrany průchodu. Naposledy se podíval do kokpitu. Jindřich měl zaťaté zuby a snažil se udržet stroj v potřebné výšce. Na chvíli obrátil hlavu a opětoval Karlovi pohled.

„Skákej už, neudrším to věčně!“ řekl. V modrých očích nebyl vidět žádný strach, přesto že musel vědět, že tohle jsou jeho poslední chvíle. Zato v nich bylo vidět pevné odhodlání, odhodlání dostat pasažéry ven živé.

Ten pohled zůstal Karlovi vrytý do hlavy, když obrátil oči zpět k tmě před sebou. Zhluboka se nadechl a polštářky prstů se pevně zatnuly do plechu, když se odrazil a skočil.

Marek Lužický pomalu procházel mezi stromy. Podle popisu už musel být blízko. Znovu vytáhnul z kapsy mobil a zkontroloval navigaci. Ano, bylo to tady, někde v okolí pár metrů. Ale kde? V zemi? Nebo v některém z těch stromů? Stromy mu přišly pravděpodobnější, nečeká se od něj snad, že se podívá pod každý list a kámen co se po zemi válí.

Dal se do zkoumání okolních kmenů. Dokázal být velmi pozorný, když chtěl, všímal si nepatrných drobností, které mohl kdekdo přehlédnout. Proto se geocachingu tak rád věnoval. Prostě rád pátral po pokladech.

Zaujala ho dutina na jednom ze stromů. Byla už sice hodně zarostlá, ale něco by se tam schovat dalo. Pomalu a opatrně tam strčil ruku. Vždycky se bál, že ho nějaká havěť kousne.

Něco tam vážně bylo, něco studeného, plechového. Sevřel kolem toho prsty a zkusil to vytáhnout. Přes srůstající vchod se tomu sice moc nechtělo, nakonec to ale, trochu násilně, ven přece jen dostal.

Byla to krabička s nějakým potiskem, ten už ale skoro celý zmizel, takže se nedalo určit, k čemu původně sloužila. Marek se nad objevem usmál a skoro měl chuť se poplácat po rameni a pogratulovat si k dobré práci. Raději ale otevřel víčko a podíval se dovnitř.

Když uviděl obsah, úsměv mu trochu povadl. Byla skoro prázdná. Uvnitř byl jen jediný složený list papíru. Nikde žádný deníček s nálezci ani drobnosti, které by zde oni nálezci zanechali.

I když se cítil trochu zklamaný, zvědavost mu stejně nedala, aby papír nevytáhl. Byl nažloutlý a ne moc velký, přehnutý jen dvakrát. Bylo vidět, že uvnitř je něco ručně napsáno. Rozložil jej tedy a začel se do křivých, ve spěchu napsaných řádek.

Slunce začalo pomalu šplhat na oblohu a Karlovi bylo jasné, že ve dne bude tady nahoře spíš jako terč. Začal tedy pomalu uvolňovat popruhy, které mu padák upevňovaly k tělu.

Volné kusy látky se mu občas nad hlavou zavlnily ve větru, jinak ale bylo ticho. Zbývalo už odepnout poslední pásek. Podíval se pod sebe a vzpomněl si, čeho byl před pár hodinami svědkem. Co když tam ještě někde číhají? A navíc je to docela výška. Neměl ale na výběr, nemůže na tom stromě viset napořád.

Nadechl se a odpoutal poslední popruh. Několik větví zapraskalo a on se zřítíl dolů k zemi. Dopadl s tlumeným žuchnutím a náhlou bolestí v pravém kotníku. Skutálel se po mechu a listí a chvíli jen ležel a oddechoval, než se odhodlal vstát.

Kmen mu poskytl oporu, kterou kvůli kotníku potřeboval a on se mohl rozhlédnout. Neviděl nic a nikoho, podle všeho byl sám. Podíval se vzhůru, na svůj potrhaný padák, zaseknutý v koruně stromu. Ten už asi dolů nedostane. Teď ale potřeboval hlavně dostat sám sebe, a to do bezpečí. Po lese určitě obcházejí Němci.

Pomalou se začal belhat pryč, když dostal zoufalý nápad. Co když ho budou hledat? Měli na ně přece čekat, a když se neukáže ve správný čas na správném místě, budou zjišťovat, co se stalo. Určitě ano, přece by ho tu takhle nenechali. A i kdyby ho nenašli, měl by nechat alespoň nějaké hlášení o tom, co se stalo.

Neuvědomoval si, že může být kdekoliv v protektorátu a že ho těžko bude hledat kdokoliv jiný než německé hlídky. Potřeboval něčemu věřit, nesměl ztratit naději.

Sáhl si do kapsy od vesty a vytáhl pečlivě složený kousek papíru a pero. Když se balil, počítal se vším a vzal si tedy i tohle. Opřel si papír o strom a začal rychle škrábat:

Operace Magnesium selhala. Němci už na nás čekali. Sestřelili letadlo. Piloti kapitán Jindřich Krátký a major James Davis jsou pravděpodobně oba mrtví. Desátník František Konečný zemřel ještě v letadle. Viděl jsem, jak poručíka Jiřího Malinu zastřelila v lese německá patrola. Z týmu jsem zbyl jen já. Můj padák se zachytil na stromě a to mě zachránilo. Věřím, že jsem poblíž původního místa shozu. Půjdu na západ podle plánu. Pokud

nedorazím a najdete tuhle zprávu, nahlaste prosím ztráty a pokuste se mě najít. Budu se snažit zdržovat v okolí vesnic.

Podporučík Karel Bednář

29. května 1944

Když dopsal, několikrát papír přehnul. Potom znovu sáhl do vesty a vytáhl malou plechovou krabičku s anglickým čajem, kterou si přivezl. Otevřel ji a její obsah vysypal dolů na lesní porost. Potom dovnitř strčil svůj vzkaz, zavřel a celé to strčil do dutiny v nedalekém stromu.

Marek si celou zprávu přečetl dvakrát. Potom se podíval do korun stromů, jako by čekal, že tam někde ještě šedesát let starý padák uvidí. Potom si vzkaz přečetl ještě jednou, a pak si pozorně prohlédl krabičku. Nechtělo se mu věřit, že by uprostřed lesa našel zprávu z druhé světové, kterou ještě nikdo jiný neviděl. Tedy kromě autora, podporučíka Karla Bednáře.

Hledání kešky se mu skoro okamžitě vypařilo z hlavy. Dopis v krabičce z druhé světové války uvnitř dutiny ve stromě mu rozhodně přišel zajímavější. A odhalení osudu onoho podporučíka Bednáře ho lákalo ještě víc. Předtím se ale potřeboval dozvědět víc o operaci Magnesium. Asi to byl některý z těch britských leteckých výsadků, ale hodilo by se taky pár detailů.

Pro dnešek v lese skončil. Vrátil se do stanu a podívá se na internet, o co při operaci Magnesium šlo. Krabičku i s dopisem si zastrčil do kapsy a zamířil na cestu zpátky.

Svítilna u stropu se mírně pohupovala a cvrčci někde ve stínech za celtou o sobě dávali hlasitě vědět. Marek ležel s hlavou podloženou pevným polštářem a na pokrčených nohou mu spočíval notebook. S malou výpomocí tetičky Wiki a strýčka Googlu se už pár informací dozvěděl.

Jak hádal, při operaci Magnesium šlo o výsadek malé jednotky českých parašutistů, vycvičených v Anglii. Měli se spojit s odbojem a dále udržovat spojení s Londýnem. Vyslané letadlo se ale nevrátilo a nikdo z osazenstva se už nikdy nenašel, včetně obou pilotů.

Tolik toho internet věděl k Magnesiumu, i k osudu podporučíka Karla Bednáře. Ztratil se. Takže k československému odboji si asi cestu nikdy nenašel.

Marek se rozhodl, že se podporučíkův osud pokusí vypátrat. Mohla by to být celkem zábava. Začne zítra tím, že se vydá po jeho stopách na západ, jak říkala zpráva.

S tichým cvaknutím zaklapl notebook a zhasl svítilnu. Zítra se uvidí, na co přijde.

Od východu slunce znovu procházel mezi stromy a pomalu chřoupal sušenky k snídani. Drobečky, které mu opadávaly z prstů, lákaly z děr mravence a různou jinou havěť. Slyšel jejich cupitání po lesním podrostu. Byl ve stavu plné pozornosti, kdy vnímal vše, každé zašustění listů, každou nerovnost na tváři přírody. Zuby měl zatnuté a očima plynule přejížděl zleva doprava, tam a zpátky.

Hledal detail, nepatrnou drobnost. A právě ji našel. Jeho hledačský šestý smysl si na první pohled všiml nepřírozeného tvaru a spustil na poplach. Oči mu spočinuly na jednom ze stromů a na skupině zvláštních nepravidelností povrchu jeho kmene. Jednolitost rýh v kůře, táhnoucích se shora dolů, narušovalo několik míst, kde se rýhy sbíhaly směrem dovnitř k jednomu středovému bodu. Jako by se strom léta snažil zacelit nějaké zranění.

Marek ke stromu přistoupil blíž. Ano, skutečně tam byly malé díry a uvnitř... zavrtané rezivějící kulky.

Karel se ubíral lesem na západ. Nebo alespoň podle kompasu na západ. I když to pod hustými stromy nebylo snadné poznat, odhadoval, že už se blíží poledne. Bolest v kotníku ho trochu zpomalovala, ale snažil se s ní bojovat. Nemůže zastavit. Musí dál, tady v lese ho určitě najdou.

Pod nohama mu občas zapraskala větvíčka. Ze začátku ho to vždy vyplašilo a rozhlížel se, jestli nepřítáhl nechtěnou pozornost, ale jak se nic nedělo, postupně upustil od obezřetnosti. A to právě neměl.

„Halt!“ ozvalo se mu za zády. Zastavil. Natočil hlavu a koutkem oka zachytil postavu vojáka se samopalem. Zdálo se, že je sám. Toho zvládne. Musí. Když ho chytí, dopadne hodně špatně. Zdálo se, že Němec má výhodu, v Anglii ho ale naučili, že zdání může klamat.

Prsty se mu sevřely okolo pistole u pasu a on se otočil. Všechno jako by se zpomalilo. Němce teď viděl jasně. Byl ještě mladý a ve tváři pod helmou se zračila nejistota. Ještě si neuvědomoval, co se děje.

Karel pozvednul pistoli a vystřelil. Skoro mohl sledovat kulku, jak letí a zavrtává se protivníkovi do hrudníku. I voják stisknul spoušť, možná spíš v reakci na smrtelné zranění, než že by střílel vědomě.

Samopal v ochabujících rukou padajícího Němce vydal několik hlasitých ran. Projektily prosvištěly vzduchem a zabodaly se do kmene stromu za Karlovým levým ramenem. Až na jeden. Ten si našel cestu do jeho břicha.

Marek nožem jednu kulku vyloupl. Určitě pocházela tak z doby války. Kdo by tady taky později střílel. Co se ale přesně stalo? Má to něco společného s podporučíkem Bednářem? A kdo na koho střílel?

Zastrčil rezavou střelu do kapsy a pokračoval dál. Nedokázal vysvětlit, co ho vede, byl to jakýsi jeho instinkt. Nešel za ním ale poprvé a vždycky ho dovedl k něčemu zajímavému.

Šel jen kousek a ucítil to. Jako by měl v hlavě navigaci, která mu právě oznámila, že dorazil k cíli. Před ním se rozprostírala skalní stěna, jakých byly tyto lesy plné. A v ní jeskyně. Ani ne jeskyně, spíš jen puklina, naprosto nezajímavá díra. Něco ho k ní ale táhlo.

Karel už se skoro plazil. Podařilo se mu zastavit krvácení, nebo aspoň zpomalit, aby ho nemohli sledovat. Pistoli ztratil v lese. Kotník ho už netrápil, to jediné na tom bylo pozitivní. Před sebou měl puklinu ve skále a cítil, že dál už to nepůjde.

Prolezl dovnitř, opatrně, aby nikde neotřel prosakující krev. Zhroutil se kousek za vstupem. Do zad ho studil kámen, o který se opíral. Připomínal mu chladivý trup letadla. Přestával cítit nohy. K odboji už asi nedojde.

Krev prosákla improvizovanými obvazy a začala se mu vsakovat do košile. Věděl, že nemá moc času. Něco uvnitř ho přimělo ještě jednou vytáhnout z vesty papír a tužku. V kapse ale pod prsty ucítil ještě něco. Byla to fotografie. Černobílá fotografie. Byl na ní on a... Kristýna. Jak mu celou dobu v Anglii hrozně chyběla. Vzal do ruky pero a začal psát.

Jmenuji se podporučík Karel Bednář. Byl jsem součástí operace Magnesium, která selhala. I já jsem selhal, a teď za to platím. Pokud tohle někdo najde, a nebude Němec, dejte prosím vědět odboji, ať vše nahlásí do Londýna.

Zastavil se a znovu se podíval na fotografii s Kristýnou. Vzpomínal na její ruce, na její rty, na její modré oči. Pokračoval v psaní.

Najděte Kristýnu Novotnou z Mníšku. Řekněte jí

Pero mu vypadlo a odkutálelo se někam pryč. Už neměl sílu se pro něj natáhnout. Sevřel prsty kolem papíru, jako by ho chtěl ve své pěsti ochránit. Ochablá hlava mu padla na levou stranu a pohled znovu spočinul na fotce. Přemýšlel, kde teď asi Kristýna je, co dělá. Chtěl by ji políbit a obejmout. Ještě jednou, ještě aspoň jednou, ještě aspoň...

Marek prolezl úzkou puklinou dovnitř. Někdo tam opravdu byl. Seděl za rohem, ukrytý tak, aby nebyl z venku moc vidět. Holá lebka odrážela světlo baterky a prázdné oční důlky se upíraly možná na něj, možná jen někam do tmy.

Tenké bílé prsty svíraly nějaký papír. Marek jej vzal a rozbalil. Podle rukopisu ihned poznal, že je to podporučík Karel Bednář. Ve druhé ruce měl ještě něco. Byla to fotka, vybledlé tváře dvou lidí.

Začetl se do vzkazu na papíře. Nebyl moc dlouhý. Takhle tedy podporučík Bednář skončil. Odboji už to asi nenahlásí, ale Kristýna Novotná ho přece jen zajímala. Pokusí se ji najít, pokud ještě žije. Poptá se na ni v Mníšku. Nejdřív se ale rozhodl, že Karla Bednáře pohřbí, tady v lese. Nevěděl úplně jistě, jestli tím neporuší nějaké zákony nebo něco takového, ale právě teď mu to bylo upřímně jedno.

Auto zastavilo před ústavem, kam ho z Mníšku poslali. Marek vešel dovnitř a hledal Kristýnu Novotnou. Byla tam. Ošetřovatelka ho k ní zavedla. Prošli místností, plnou jiných důchodců, až ke staré dámě v křesle u stolu.

Nevnímalu jejich přítomnost, jen dál zírala prázdnýma očima na stěnu. Markovi bylo jasné, že jí už žádný vzkaz nepředá. Sáhł tedy jen do kapsy, položil na stůl vybledlou fotografii a měl se k odchodu.

Udělal sotva krok, když ho někdo chytil za ruku. Otočil se a podíval se do očí, které se na něj upíraly. Do jasných zářících modrých očí, do očí, do kterých se kdysi díval i podporučík Karel Bednář. Kristýně se zatřásly rty a vypadala, že se něco chystá říct.

A pak to bylo pryč. Světlo zmizelo a oči byly znovu prázdné. Ochablé prsty sklouzly dolů po Markově dlani a nemocná paní odvrátila hlavu zpátky ke zdi. Marek se na ni ještě chvíli díval, potom se znovu otočil a zamířil pryč.

V autě cestou domů o všem přemýšlel. Zažil další malé dobrodružství, ale tohle bylo jiné. Zanechalo to v něm nějaký pocit. To podporučík Karel Bednář. Zanechal v něm svůj odkaz. Předal mu svoje poselství.